

задружната форма на работене въ по-първите от тяхъ. Почвамъ съ овнаритѣ и овчаритѣ отъ Панагюрско.

На кой софиянецъ не сѫ познати богатитѣ едно врѣме панагюрци — джелепи? Прѣди войната на 1877 тѣ купуваха въ Западна България, въ Пиротско и Нишко десетки хиляди овни и ги продаваха въ Цариградъ. Малко отъ тяхъ сѫ останали да слѣдватъ бащиния си занаятъ. Числото имъ се намали, но начинътъ на работенето имъ не се промѣни. И до днесъ още панагюрските овнари даватъ на своите овчари, не опрѣдѣлена плата, а частъ отъ печалбата. Тоя начинъ на възнаграждение овчаритѣ се нарича у тяхъ на башкалькъ или на кяръ. Купенитѣ овци се дѣлятъ обикновено на парчета. Има голѣми парчета, има и малки: първите състоятъ отъ по 800—850 овна, а вторите отъ 600—650 овна. Голѣмо ли е парчето, турятъ се на него 4 души овчари, които трѣбва да го придръжаватъ и нагледватъ, до дѣто то се продаде. Първиятъ отъ тия овчари се нарича кехая, вториятъ бюлюктешинъ или подкехая, третиятъ третякъ, а четвъртиятъ одаджи, защото той има повечето длъжноститѣ на слуга, да мѣси, да се грижи за конетѣ, да ги товари и разтоваря и пр.. Малко ли е парчето, тогава то има само кехая, подкехая и одаджи. Всичките разноски безъ изключение, било за овчаритѣ, овнитѣ или конетѣ, било за ядене, паша или мито, се теглятъ отъ джелепина. Но по-голѣма частъ, ако не цѣлото количество, отъ тия разноски се покриватъ отъ произведението на вълната, тѣ като панагюрци обикновено купуватъ овните прѣди стрижба. Продадатъ ли се овните, прибератъ ли се паритѣ, разчистването на смѣтки почва: спадатъ се купилото и разноските, и намира се каква чиста печалба остава на овенъ. Тогава кехаята получава като свой дѣлъ, чиста печалба на 70 до 80 овна, подкехаята взима онай на около 60 овна, третякътъ се възнаграждава съ онай на 40 до 45 овна, а на одаджията се дава онай на около 35 овна. Остатъкътъ отъ печалбата прибира самъ джелепинътъ, който е билъ даль цѣлия капиталъ, защото овчаритѣ не турятъ никаква майка. Чиста печалба на овенъ се качва нѣкога по 6 лева, но обикновено бива отъ 3 до 4 лева.

Такъвъ е обичаятъ у джелепитѣ, у овнаритѣ. Колкото за ония панагюрци, които сѫ скотовъдци, които иматъ тѣй